

ת"פ 60188/03/15 - מדינת ישראל נגד ארז אלקולמברה

בית משפט השלום באילת

16 מרץ 2016
ו' אדר ב' תשע"ו

ת"פ 60188-03-15 מדינת ישראל נ' אלקולמברה
תיק חיצוני: 323534/2014

בפני כב' השופט גל שלמה טייב
המאשימה:
מדינת ישראל
באמצעות עו"ד סיוסי מויאל - תביעות אילת
נגד
הנאשם:
ארז אלקולמברה באמצעות עו"ד יהונתן רבינוביץ - סיגוריה
ציבורית

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בטענתו המקדמית של הנאשם, לפיה על בית המשפט לבטל את כתב האישום שהוגש כנגדו, מן הטעם כי יש בניהול ההליך, משום סתירה להגינות משפטית וכי המדינה, בהתנהלותה כלפיו, מפלה אותו למול המתלונן, עד כי עומדת לו טענה של "**הגנה מן הצדק**", בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (**להלן - חסד"פ**).
 2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (**להלן - חוק העונשין**), **פציעה** לפי סעיף 334 לחוק העונשין ו**איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
 3. מעובדות כתב האישום עולה כי במועד הרלוונטי היה מר ד' ג' (**להלן - המתלונן**) וג' ז' (**להלן - ג**) גרושים ולהם 3 ילדים קטנים. הנאשם היה בן זוגה של ג'.
- ביום 21.7.14, בשעה 16:00, הגיע המתלונן לאסוף את ילדיו (**הילדים**) מהגן בהתאם להסדרי ראייה. המתלונן פגש בג' ובעקבות ויכוח בין השנים התקשרה ג' לנאשם וביקשה ממנו לבוא. המתלונן עזב את המקום והלך עם ילדיו לבית חברו. הנאשם התקשר למתלונן ואיים עליו בפגיעה בגופו, בכך שאמר לו "**תרד למטה אני מחכה אני אשבור אותך**". בהמשך, עזב המתלונן את דירת חברו וירד עם ילדיו למטה, שם ניגש אליו הנאשם ביחד עם ג' ותקף אותו בכך שנגח בראשו והכה אותו בפניו באמצעות ידיו. לאחר מכן, כשהמתלונן שרוע על הרצפה, תקף אותו הנאשם שוב בכך שהכה אותו באמצעות ידיו וברכיו. בנסיבות המפורטות לעיל נגרמו למתלונן פצע וחבלות של ממש בדמות חתך באורך 2.5 ס"מ במצח ימין, שפשופים מרובים והמטומה באזור פריאורפטלי משמאל.

טיעוני הצדדים:

4. בישיבת המענה, ביום 01.12.15, העלה ב"כ הנאשם את טענתו וביקש כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכותו, לבטל את כתב האישום, תוך שהוא מסכים כי בית המשפט ייחשף למלוא הראיות כב בשלב זה. ב"כ המאשימה טען כי זו לא העת לבירור הטענה שכן על בית המשפט להיחשף לראיות עוד בטרם המענה. הצדדים נתבקשו להגיש טיעוניהם בכתב, תוך שהם מסכימים כי בית המשפט ייחשף לראיות על מנת להכריע בטענה.
5. ב"כ הנאשם שטח בפני בית המשפט את הראיות שנאספו במסגרת החקירה, תוך שהוא טוען כי הנאשם פעל מתוך הגנה עצמית, בכדי להדוף את תקיפת המתלון. לדברי ב"כ הנאשם, המאשימה בחרה באופן שרירותי לגנוז את התיק הפלילי שנפתח כנגד המתלון והגישה כתב אישום אך כנגד הנאשם. כסימוכין לטענותיו, הפנה ב"כ הנאשם לחומר החקירה, שבו מצויות מספר עדויות התומכות, לדבריו, בגרסת הנאשם, וביניהן עדות השוטרים בשטח שטיפלו באירוע, שתיארו אירוע של "תקיפה הדדית", עדותה של גב' ג' במשטרה, שהצביעה על כך שהתקיפה המיוחסת לנאשם באה כתוצאה מהתגרות אלימה מצד המתלון וכן על גרסתו העקבית של הנאשם כי התקיפה שיוחסה לו באה מהצורך להגן על עצמו מפני מתקפה אלימה כלפיו, מצידו של המתלון.
6. ב"כ הנאשם הלן על החלטתה של המאשימה לסגור את התיק הפלילי שהתנהל כנגד המתלון, בעילה שלחוסר ראיות. לדבריו, היעדר חבלה ממשית בגופו של הנאשם אל מול הראיות הברורות באשר לפרץ האלימות של המתלון, יצרו מצב שאינו סביר ביחס לשיקולי המאשימה להורות על סגירת התיק הפלילי כנגד המתלון. על כן טען כי מדובר באכיפה בררנית פסולה על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא בין אם במזיד ובין אם ברשלנות. ב"כ הנאשם הפנה בעניין זה לפסיקה בנוגע לאכיפה בררנית (ע"פ 4855/05 **מדינת ישראל נ' בורנוביץ** (31/03/05) (להלן: **הלכת בורנוביץ**), בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 289, 305 (1999) (להלן: **עניין זקין**)).
- עוד טען ב"כ הנאשם כי על בית המשפט להקל עם הנאשם בכל הקשור לרף ההוכחה הלכאורי הנדרש מהנאשם להוכחת טענותיו בשל פערי המידע בינו לבין המאשימה תוך שהוא מפנה בעניין זה לעפ"א (ארצי) 29798-10-11 **מדינת ישראל נ' מרים יהודית עמית** (22/4/14)).
7. ב"כ המאשימה, ביקשה לדחות את עתירת הנאשם. המאשימה בטיעוניה, סקרה אף היא את הראיות שנמצאות בתיק החקירה, תוך שהיא מדגישה את השינוי בגרסאותיו של הנאשם בחקירתו ובעימות, את החבלות שנגרמו למתלון כשעל הנאשם לא נצפו חבלות, וכן כי גרסתה התומכת של בת זוגו של הנאשם נגבתה רק בחלוף 5 חודשים מהאירוע.
- לאור כל זאת הבהירה המאשימה כי שקלה את עניינו של המתלון וסברה כי אין די בראיות שנאספו כדי להרשיעו בעבירה של תקיפה. באשר לנאשם, טענה המאשימה כי גם אם תתקבל טענתו כי מי שהחל בתקיפה היה המתלון לא יכולה בנסיבות העניין לעמוד לו הטענה להגנה עצמית, בשל אי התקיימות תנאיה.
8. לדברי המאשימה, ההבחנה שנעשתה בין הנאשם למתלון נעשתה לאחר שענייניהם נבחנו בצור מקצועית וללא כל שיקול זר או שרירותי. לדבריה, מדובר בהבחנה בין שונים ועל כן אין מקום להיעתר לבקשה. אף המאשימה הפנתה לפסיקה התומכת בטענותיה ובעיקר לטענה כי טענה לאכיפה בררנית מחייבת רף הוכחה

גבוה ועשויה להתקבל רק במקרים חריגים.

דין והכרעה:

9. בטרם אדון בטענתו המרכזית של ב"כ הנאשם אבהיר כי אין מקום לדון בשלב זה של ההליכים, עוד בטרם נשמעו העדים ועל אף שנחשפתי לחומר הראיות בטענה הנוספת של ב"כ הנאשם כי עומדת לנאשם טענה של הגנה עצמית. הכרעה בטענה זו, יכול ותינתן רק לאחר שמיעת הראיות, ככל שיהיה צורך בכך.

הפגיעה בזכותו של הנאשם להליך הוגן:

10. דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" הוכרה לראשונה בישראל בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2) 221 (1996) והתפתחה כדוקטרינה פסיקתית, עד להפיכתה לטענה מקדמית מעוגנת בחוק סדר הדין הפלילי. בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ ניתן לבקש ביטולו של כתב אישום מקום בו הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

פסיקת בית המשפט העליון, אשר דנה בהגנה מן הצדק לאחר חקיקת הסעיף, אימצה את המבחנים אשר נקבעו **בהלכת בורוביץ** בישום סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (ראו, למשל, ע"פ 8994/08 **פלוני נ' מ"י** (ניתן ביום 1.9.09), פסקה 23; ע"פ 3821/08 **שלומוב נ' מ"י** (ניתן ביום 27.11.08 פסקה 16). בהתאם להלכה הפסוקה נקבע, כי כאשר נטענת טענת "הגנה מן הצדק", יש לבחון כל מקרה ונסיבותיו בהתאם למבחן התלת שלבי, שנקבע **בהלכת בורוביץ**. **בשלב הראשון**, על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליך, ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת חפותו או אשמתו של הנאשם. **בשלב השני**, על בית המשפט לבחון האם בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים, יש פגיעה קשה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה נדרש בית המשפט לאזן בין שיקולים שונים, ובהם חומרת העבירה הנדונה, עוצמת הראיות, מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן, חומרת הפגיעה בזכויות הנאשם להליך הוגן, מידת האשם הרובץ על הרשות ותום ליבה של הרשות בהתנהלותה. **בשלב השלישי**, אם אכן מצא בית המשפט כי בקיומו של ההליך יש פגיעה קשה בתחושת הצדק וההגינות, יש לבחון אם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים שאינם מחייבים תוצאה של ביטול כתב האישום (ראו **הלכת בורוביץ**, פסקה 21).

הגנה מן הצדק - אכיפה בבררנית:

11. ככלל, על רשות התביעה לפעול באופן שוויוני בהחלטותיה על הגשת כתבי אישום (ראו בג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מד(2) 485 (1990), עמ' 512). על רקע חשיבות כלל זה נפסק, כי אכיפה בבררנית עשויה להקים טענת סף של הגנה מן הצדק (ע"פ 7014/06 **מדינת ישראל נ' לימור** (ניתן ביום 4.9.07); בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.10.12)).

בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** (10.9.2013) (**להלן - פרשת פולדי פרץ**) קבע כב' השופט פוגלמן את גדריה של הטענה המקדמית בדבר אכיפה בבררנית, כדלהלן:

"אכיפת הדין נגד אדם אחד והימנעות מאכיפתו נגד אחרים - כאשר מדובר במקרים דומים - היא אכיפה בבררנית (selective enforcement). אכיפה בבררנית יכולה לקבל ביטוי באחד משני מופעים: הראשון, החלטה להעמיד לדין רק חלק מן המעורבים בפרשה נדונה; השני, החלטה להעמיד לדין בשעה שבפרשות

אחרות שעניינן דומה לא הוגשו כתבי אישום... המשותף לשני פניה של הטענה הוא כי סמכות האכיפה הופעלה נגד אחד ולא נגד אחרים, ללא כל טעם טוב להבחנה ביניהם". (הקו התחתון הוסף - ג.ש.ט) ובלשונו של השופט י' זמיר **בעניין זקין**:

"אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא".

12. **בהלכת בורוביץ** הוטעם כי ההכרעה בשאלה אם העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בביצוע עבירה הינה בבחינת אכיפה חלקית מותרת או שמא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, תהא לרוב תלויה- כפי **שצוין בעניין זקין** - בבירור השאלה אם הרשות הבחינה בין המעורבים על **יסוד שיקולים ענייניים** או על יסוד שיקולים זרים או מתוך שרירות גרידא.

כב' השופטת א' חיות **בעניין פרג** (ע"פ 37/07 **משה פרג נ' מדינת ישראל** (10.03.08)) סיכמה את ההלכה בעניין זה באופן הבא:

"יש לזכור כי ההחלטה על העמדה או אי העמדה לדין של המעורבים בפרשה פלילית מסוימת היא לעיתים החלטה מורכבת, קשה ורבת התלבטויות במסגרתה על רשויות התביעה לשקול ולבחון שיקולים שונים ובהם, בין היתר, היכולת להוכיח את האישומים שעל הפרק אם יועמדו לדין המעורבים כולם... הנה כי כן, הכלל הוא שכל עוד לא הסתבר שאי העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בפרשה פלונית נבעה מתוך שרירות או מתוך שיקולים פסולים, אין באכיפה חלקית כזו אף שהיא פוגעת בעיקרון השוויון כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית בין בדרך של הוראה להעמיד לדין את יתר המעורבים ובין בדרך של השוואת מצבם של המעורבים שהועמדו לדין לאלה שלא הועמדו לדין."

יחד עם זאת **בעניין סלכגי** (ע"פ 8511/11 **סלכגי נ' מדינת ישראל** (12.08.12)) הבהירה כבוד השופטת ד' ברק-ארז כי אין עוד צורך בהוכחת מניע פסול או שרירותי ודי בקיומה של תוצאה מפלה: "למען הסר ספק, יצוין כי הגישה הנוהגת במשפט הישראלי ביחס לעילת ההפליה אינה מחייבת הוכחת מניע פסול, אלא מסתפקת בהוכחת תוצאה מפלה".

הנטל להוכחת קיומה של אכיפה בררנית מוטל על שכמו של הטוען לה. יפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט זמיר **בעניין זקין**:

"אכן, רשות מינהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית, כמו כל רשות מינהלית, מחזקת החוקיות. מי שמעלה נגד החלטת הרשות טענה של אכיפה בררנית, ולכן הוא מבקש לפסול את ההחלטה, עליו הנטל להפריך חזקה זאת." (וכן ראו בעניין סלכגי).

אעיר בעניין זה כי טענת ב"כ הנאשם כי יש להקל עם הנאשם ברף הנדרש להוכחת הטענה, בשל פערי הכוחות בינו לבין המאשימה, גם אם היא נכונה עניינה רק בשאלת העברת הנטל לכתפי המאשימה להוכיח כי אכן פעלה כדין (ראו בעניין זה הדעות השונות בפרשת פולדי פרץ).

מן הכלל אל הפרט

13. האם פעלה המאשימה באופן מפלה כנגד הנאשם, ונקטה בעניינו אכיפה בררנית בכך שהעמידה אותו לדין בעוד שביחס למתלונן סגרה את תיק החקירה, בעילה של "**חוסר ראיות**"? במידה וכן האם עומדת לו בשל כך "הגנה מן הצדק", בשל הפגיעה בזכותו להליך הוגן, המצדיקות את ביטולו של כתב האישום?

14. לצד הסמכות המוקנית לבית המשפט להתערב בהחלטת רשויות התביעה, המשמשות כרשות מינהלית, כפי

שבואר לעיל, עולה שאלת מידת ההתערבות והביקורת השיפוטית על החלטות אלה. אין דומה מידת ההתערבות כאשר נטענת טענה לחוסר תום לב, ניגוד עניינים או חוסר הגינות, אשר יבחנו במתחם סבירות רחב, לבין טענה, לחוסר סבירות בהחלטת הרשות, בה מידת ההתערבות צרה עד מאוד וזאת בשים לב למרחב התמרון הרחב הנתון בידי רשויות התביעה, בעת החלטתם בשאלת העמדתו לדין של אדם.

עמדה על כך בהרחבה כב' השופטת א' פרוקצ'יה בג"ץ 5699/07 פלונית (א') נ היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו], ניתן ביום 26.2.08,

"עילת אי-הסבירות המינהלית קשורה קשר הדוק במתחם שיקול הדעת הניתנת לרשות המוסמכת לפעול בתחום נתון. ... מתחם שיקול הדעת הנתון ליועץ המשפטי ולגורמי הפרקליטות בענין העמדה לדין פלילי של נאשם הוא רחב ביותר. ... פועל יוצא מכך הוא, כי נתון לתביעה מינעד רחב של אפשרויות פעולה בתחום ההעמדה לדין, שנקיטה בכל אחת מהן, אפילו הן שונות זו מזו, עשויה לעמוד במבחן הסבירות. בגדר מתחם שיקול דעת נרחב, נתונה בידי הגורם המחליט היכולת לבחור בין אופציות פעולה שונות, אפשרויות, שכל אחת עשויה לקדם בדרכה את המטרות הטמונות בתכלית הפעולה. במצב כזה, נתון בידי הגורם המחליט מרחב תמרון רחב באשר לדרך השיקול בין הגורמים הרלבנטיים השונים. כרוחב היקפו של כוח זה, כן קטן היקפה של עילת אי-הסבירות, ומצטמצם כוח התערבותה של הביקורת השיפוטית."

בהמשך דבריה הרחיבה כבוד השופטת פרוקצ'יה, בעניין הטעמים העומדים בבסיס רוחב שיקול הדעת של רשויות התביעה:

"החלטת תביעה בענין של העמדה לדין - הגשת כתב אישום, השגת הסדר טיעון, או סגירת תיק, בנויה על שני מרכיבים עיקריים עליהם מושתת סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי: קיומן של ראיות מספיקות להגשת אישום המקימות סיכוי סביר להרשעה, וקיומו של ענין לציבור בהעמדה לדין. רוחב שיקול הדעת הנתון לתביעה בהעמדה לדין נגזר ממספר יסודות עיקריים:

האחד - עצמאותה המלאה של התביעה באופן הפעלת סמכויותיה, וניתוקה המוחלט ממערכות השלטון האחרות; השני - ניסיונה ומקצועיותה של התביעה כגוף המאגד כוחות מקצועיים מעולים של עובדי ציבור, האחראיים להפעלת ההליך הפלילי על-פי תכליותיו, תוך שילוב בין קידום האינטרס הציבורי בהגנה על הכלל מפני העבריינות, לבין דאגה לזכויות הפרט ביחסיו עם השלטון בגדרו של ההליך הפלילי. השלישי - טיבם של העניינים שעל התביעה לשיקול במסגרת שיקוליה לענין העמדה לדין, קרי: טיב הראיות והסיכוי להרשעה, ושיקולי אינטרס ציבורי בהעמדה לדין. עניינים אלה שונים זה מזה: הערכת הראיות היא עניין בעל מימד הערכתי-הסתברותי; שיקולי אינטרס ציבורי מצויים במישור הנורמטיבי, ועניינם בשקילה נורמטיבית של ערכים ציבוריים שונים, ויישומם על המקרה הספציפי. הקו המאחד עניינים אלה טמון בצורך בהפעלתם בידי גורם מקצועי בלתי תלוי, הפועל להגשמת יעדי ההליך הפלילי תוך ראיית הענין הפרטי בהשלכתו על המערכת הכוללת. מאפיינים אלה של התביעה מקנים

לה שיקול דעת רחב הן בהערכת חומר הראיות ובחינתו לבירור קיומו של סיכוי סביר להרשעת הנאשם, והן בשיקולי האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין. שיקול הדעת הרחב הנתון לתביעה הן במישור הערכה הראיות, והן בשיקולי האינטרס הציבורי הקשורים בהעמדה לדין, מצר עד מאוד את היקף עילת אי-הסבירות המינהלית בתחולתה על החלטות התביעה בעניינים אלה".

על מידת ההתערבות הצרה בהחלטות היועץ המשפטי לממשלה ובעניין זה התביעה המשטרית היא זרועו הארוכה של היועץ, עמד גם כב' המשנה לנשיא השופט מצא בבג"ץ 5675/04 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז** (19.08.04) (להלן - בג"צ התנועה לאיכות השלטון)

"ככל שמרחב שיקול-הדעת הנתון ליועץ המשפטי לממשלה ולרשויות התביעה האחרות להחליט בשאלת דיות הראיות להעמדה לדין הוא רב ונרחב, גם החלטותיהם בשאלה האמורה - כפי שכבר צוין - אינן חסינות מביקורת שיפוטית. אמנם, נראה כי עד כה לא היה ולוא גם מקרה אחד שבו ראה בית-משפט זה להתערב בהחלטת היועץ המשפטי שלא להגיש כתב-אישום בשל חוסר ראיות, אך לא פעם צוין כי ייתכנו מקרים - שבהכרח יהיו נדירים - שבית-משפט זה ייטה להתערב גם בהחלטת היועץ המשפטי המתייחסת לדיות הראיות, אם נוכח שמסקנתו שלא להגיש כתב-אישום היא בלתי סבירה בעליל... עם זאת יצוין כי גם מקום שבו תימצא לו עילה להעמיד במבחן ביקורתו את החלטת היועץ המשפטי בדבר דיות חומר הראיות, ככלל יימנע בית-המשפט מבדיקה מפורטת של חומר הראיות הגולמי - משל היה "יועץ משפטי על... על רקע זה ניתן להבין את הראציונאל לגישתנו, ולפיה בית-משפט זה אינו הופך במהלך הדיון בעתירה למעין 'יועץ משפטי-על', הבודק תחת היועץ המשפטי לממשלה ובמקומו אם חומר החקירה מצדיק הגשת כתב-אישום אם לאו".

15. אף במסגרת אותו מתחם התערבות צר יש לערוך הבחנה בין התערבות בהחלטות רשויות התביעה באשר להחלטותיה לסגירת תיק בשל העדר עניין לציבור לבין החלטותיה לסגירת תיק מטעמים של העדר ראיות מספיקות.

עמד על כך כבוד השופט מצא בבג"צ **התנועה לאיכות השלטון**:

"הבחנה נדרשת נוספת היא בין החלטת היועץ המשפטי להימנע מהגשת כתב-אישום מן הטעם שאין בקיום המשפט "עניין לציבור" (כמשמעו בסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982), לבין החלטתו להימנע מהגשת כתב-אישום בשל היעדר ראיות מספיקות. ככל שגם בהחלטות מן הסוג הראשון יימנע בית-המשפט מלהמיר את שיקול-דעתו של היועץ המשפטי בשיקול-דעתו שלו, ויראה להתערב רק במקרים שבהם שוכנע כי החלטת היועץ המשפטי היא בלתי סבירה בעליל, הרי שבביקורת קביעתו של היועץ המשפטי כי הראיות המצויות אינן מספיקות להגשת כתב-אישום, ינהג בית-המשפט מידת ריסון כפולה ומכופלת."

16. מכל האמור יוצא, כי על מנת שתתקבל בקשתו של הנאשם להתערב בהחלטת המאשימה ולהורות על ביטול כתב האישום בעניינו, בשל אכיפה בררנית, שעה שזו החליטה שלא להעמיד את המתלונן לדין בשל חוסר ראיות כנגדו, נדרש כי התנהלותה של המאשימה עולה עד כדי חוסר סבירות קיצונית, במידה שמחייבת את התערבות בית המשפט בהחלטה זו.

17. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחנתי את תיק החקירה לא מצאתי כי כך הם פני הדברים. המאשימה בתגובתה עמדה על שיקוליה בהעמדתו לדין של הנאשם וסגירת התיק כנגד המתלונן בשל העדר ראיות מספיקות.

שיקוליה של המאשימה, אינם נגועים בחוסר סבירות, בוודאי לא חוסר סבירות קיצוני, המצדיק את התערבות בית המשפט. המאשימה בבוחנה את התיק עמדה על הפערים בגרסאות הנאשם, החבלות שנגרמו למתלונן והעדר חבלות לנאשם וכן את העובדה כי הראיה התומכת לכאורה בגרסת הנאשם נמסרה על ידי בת זוגו רק בחלוף 5 חודשים מיום האירוע. המאשימה אף לא התעלמה מגרסתו של המתלונן, שהודה כי היכה בנאשם בפניו, בתגובה למעשיו של הנאשם. בחינה זו כפי שנעשתה על ידי המאשימה ופירוט הטעמים שעמדו בבסיס ההחלטה ולאחר שאף אני בחנתי את חומר הראיות מביאים אותי לכלל מסקנה כי המאשימה פעלה בסבירות ותוך מתן משקל לכל אחת מהראיות.

18. הערכתה של המאשימה את הראיות בתיק הובילה אותה למסקנה כי כנגד המתלונן יש לסגור את תיק החקירה. אפשר והערכה זו התבססה, גם בהינתן כי קיימות ראיות לכאורה לבסס את אשמתו של המתלונן ואולם המאשימה הגיעה לכלל מסקנה כי אין בהם כדי סיכוי סביר להרשעה (ראה פסקה 10 לפסק דינו של השופט בך **בעניין גנור**). התובע בבוחנו את חומר הראיות שבפניו, נדרש גם לשאלה האם חומר הראיות הלכאורי המצוי בפניו מקים את אותו סיכוי סביר להרשעה בסופו של ההליך. מדובר בשאלה של הערכה עובדתית ומשפטית וכמו כל הערכה אינה מהווה מדע מדויק.

למעלה מן הצורך, אציין כי ההכרעה אליה הגיעה המאשימה, יכול והיתה משתנה לו תובע אחר היה בוחן את חומר הראיות ואף אם בית המשפט עצמו היה יושב ב"כסאה" של המאשימה ואולם לא זה המבחן לו נדרש בית המשפט, שעה שבה לבחון אפשרות להתערב בהחלטת המאשימה. המבחן הבלעדי הוא חוסר סבירות קיצוני ואת זאת, כאמור, לא מצאתי. התערבות במקרה זה היה בה, לטעמי, משום "דריסת רגל גסה", בתחומי אחריותה וסמכותה של הרשות המבצעת ואת זאת יש לעשות במשורה ובמקרים החריגים והנדירים המצדיקים זאת.

19. סוף דבר, אני דוחה את טענת הנאשם להגנה מן הצדק, ואת בקשתו לביטול כתב האישום. בהחלטתי זו, אין כדי להצביע על מסקנה כלשהי באשר לתוצאותיו הסופיות של ההליך.

קובע התיק למענה ליום 28.03.16 בשעה 12:00.

חובת התייצבות לנאשם.

תיק החקירה מושב למאשימה באמצעות המזכירות

המזכירות תודיע לצדדים תוכן החלטה זו.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ו, 16 מרץ 2016, בהעדר
הצדדים.